

Μία διαπίστωσις πού πρέπει να προσέξωμεν

Παρουσιάζεται ἐξαιρετικῶς χαμηλὴ ἢ κατανώσεις τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων εἰς τὴν χώραν μας

Τοῦ κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑ, Δρος Χημικοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Χημικῶν

Προκειμένου νὰ σχηματίσωμεν μίαν γενικὴν εἰκόνα τῆς εὐημερίας μίᾳς χώρας, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν κατανόλωσιν τῶν διαφόρων ἀγαθῶν κατὰ κάτοικον. Τὰ διαφορά ἀγαθὰ διακρίνονται εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ζωὴν, δηλαδὴ τὰ βασικὰ τροφίμα, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ νὰ ζῆσωμεν, ἀποτελοῦν ἀκριβοὺς τοὺς παράγοντας καὶ τοὺς δείκτες τῆς εὐημερίας. Ἄλλωστε ἡ ζωὴ τοῦ εὐημεροῦντος ἀνθρώπου δὲν χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα ἀλλὰ ἀπὸ τὰ περιττά.

Τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βιομηχανικὰ προϊόντα. Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῆς ἐγγυρίου καταναλώσεως τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων πρὸς τὴν ἀντίστοιχον κατανόλωσιν ἄλλων χωρῶν, μᾶλλον προηγμένων καὶ μετὰ ὑψηλότερον βιοτικὸν ἐπίπεδον, δυνάμεθα νὰ λάβωμεν σαφὴν ἰδέαν καὶ τῶν δυνατοτήτων μελλοντικῆς ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων βιομηχανιῶν καὶ τῶν ἀναμενόμενων αὐξήσεων τῶν διαφόρων καταναλώσεων, αἵτινες θὰ προκύψουν μετὰ τὴν βαθμισίαν ἐξῆψωσιν τοῦ βιοτικῆς μας ἐπιπέδου.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μίᾳς τοιαύτης μελέτης, δὲν ἀπαιτοῦνται ἀπόλυτως ἀκριβῆ στοιχεῖα. Ἄλλωστε, ἀτυχῶς διὰ τὴν χώραν μας, τὰ διατιθέμενα στατιστικὰ στοιχεῖα εἶναι ἄρκετὰ ἐλλειπῆ. Πάντως καὶ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα εἶναι ἐπαρκῆ διὰ νὰ μᾶς βῶσουν τὸ μέγεθος τῆς καταναλώσεως τῶν διαφόρων βασικῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος ἄρθρου. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ὑπολογισμῶν ἐλήφθη ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνέρχεται εἰς 7.800.000 κατοίκους.

Βασικὸν ἀγαθὸν εὐημερίας ἀποτελεῖ σήμερον ἡ ἐνέργεια ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφάς της. Ἡ ἐνέργεια ἀποτελεῖ ἓνα παράγοντα πού ἐλαττῶνει τοὺς κόπους τοῦ ἀνθρώπου, αὐξάνει τὴν παραγωγικότητα τοῦτου καὶ καθιστᾶ τὴν ζωὴν εὐκολωτέραν καὶ ἀνεωτέραν. Χάρη εἰς τὴν ἀφθονίαν τῆς ἐνέργειας κατωρθώθη ἡ καταπληκτικὴ αὐξησης τῆς παραγωγῆς ἀγαθῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν πού διατρέχομεν. Παραστατικῶς, ἀναφέρεται ὅτι, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι σήμερον, ὁ ρυθμὸς τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἔγινε ἑκατὸν φορές ταχύτερος ἐνὸς παραλλήλως ἐκατοσιπλασίου καὶ ἡ συνολικὴ βιομηχανικὴ παραγωγή καὶ τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ὑποδομήσιν τῆς ἀνθρώπινης ἐργασίας διὰ τῆς μηχανικῆς ἐνέργειας.

Δὲν ὑπάρχουν δυστυχῶς στατιστικὰ δεδομένα διὰ τὴν συνολικὴν καταναλισκόμενὴν ἐνέργειαν, διὰ νὰ σχηματίσωμεν δὲ μίαν ἰδέαν θὰ λάβωμεν ἀφ' ἑνὸς τὰ ὑπὸ μορφήν ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας καταναλισκόμενα ὠριαία κιλοβάττ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ καταναλισκόμενα παράγωγα πετρελαίου καὶ ὅποια χρησιμεύουν πρὸς παραγωγήν ἐνέργειας. Ἐχομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μέσον κατανόλωσιν, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, περὶ τὰ 100 ὈΧΒ κατὰ κεφαλὴν ἔτησίως, ἐνὸς εἰς τὰς Ἡ.Π.Α. ἡ ἀντίστοιχος κατανόλωσις εἶναι 2.400 ὈΧΒ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν 1.100, εἰς τὴν Ἰταλίαν 600 ὈΧΒ. κλπ. Ἐὰν κατανοιώμεν τὴν κατανόλωσιν μας βλέπομεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐξοδεύουν περὶ τὰ 500 ὈΧΒ, οἱ κάτοικοι, ὅσων πόλεων ἐξυπηρετοῦνται καθ' ὁιοῦδῆποτε τρόπον δι' ἠλεκτρισμοῦ, περὶ τὰ 70 ὈΧΒ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μηδέν.

Ἡ κατανόλωσις μας εἰς παράγωγα πετρελαίου (βενζίνη, πετρέλαιον ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς καύσεως καὶ ὀρυκτέλαια) ἀνέρχεται περίπου εἰς 1.200 τόνους, δηλαδὴ εἰς 150 γρ. κατὰ κεφαλὴν, ἐναντι 2.000 γρ. εἰς Ἡ.Π.Α., 1.200 εἰς τὸν Καναδάν, 430 εἰς τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας, 340 γρ. εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 170 εἰς τὴν Γαλλίαν κλπ.

Σίδηρον ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφάς του ἐξοδεύομεν περὶ τὰ 30 χγρ. κατὰ κεφαλὴν ἔτησίως, ἐνὸς αἱ ἄλλαι προηγμέναι χώραι ἐξοδεύουν 200 — 250 χγρ., αἱ δὲ Ἡ.Π.Α. περὶ τὰ 400 χγρ.

Χαλκὸν ἐξοδεύομεν ὀλιγώτερον ἀπὸ 1 χγρ. καὶ ἄλουμιόνιον περὶ τὸ 1,3 χγρ. Αἱ ἀντίστοιχοι καταναλώσεις εἰς ἄλλας χώρας φθάνουν διὰ τὸν χαλκὸν περὶ τὰ 3 κιλά καὶ περὶ τοῦ ἴδιον διὰ τὸ ἄλουμιόνιον.

Ἡ κατανόλωσις τοῦ τσιμέντου, παρὰ τὸν διπλασιασμὸν περίπου κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ ἔτη, εὐρίσκειται ἀκόμη κάτω τῶν 100 χγρ. καὶ εἶναι 3—5 φορές κατωτέρα ἄλλων χωρῶν. Ἐξοδεύομεν ἔτησίως περὶ τὰ 5 χγρ. χάρτου, ὑπὸ διαφόρους μορφάς, κατὰ κεφαλὴν, ἐνὸς ἢ εὐρωπαϊκαὶ χώραι περίπου 5 φορές περισσώτερον καὶ αἱ Ἡ.Π.Α. 10 φορές.

Γνώμων, τῆς καταναλώσεως, εἰδῶν ἐπενδύσεως εἶναι ὁ δάμυλος καὶ τὸ ἔριον. Ἐξοδεύομεν περὶ τὰ 3 χγρ. δάμυλος, ἐναντι 10 χγρ. πού ἐξοδεύουν κατὰ μέσον αἱ ἄλλαι προηγμέναι χώραι καὶ ἐξοδεύομεν 1,2 χγρ. ἔριον ἐναντι 5 χγρ. δι' ἄλλας χώρας. Ἴσως διὰ τὴν μικρὰν κατανόλωσιν μας ἔριον πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ σχετικῶς θερμὸν κλίμα μας.

Ἐξ ἄλλου καταναλισκομεν κάτι ὀλιγώτερον τοῦ 1 χγρ. δερμάτων ὑπὸ διαφόρους μορφάς ἐνὸς ἢ μῆση κατανόλωςιν ἄλλων χωρῶν εἶναι περὶ τὰ 3 χγρ.

Ἡ κατανόλωσις σάπωνος θεωρεῖται ὡς δείκτης τοῦ ἐπιπέδου τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ κατὰ κεφαλὴν κατανόλωσις μας ἀνέρχεται εἰς 3,5 χγρ., ἐνὸς αἱ περισσώτεραι χώραι τῆς Κεντρικῆς Ἑuropῆς καὶ αἱ Ἡ.Π.Α. ἐξοδεύουν περὶ τὰ 10 χγρ.

Ὡς δείκτης τῆς ἀναπτύξεως τῆς χημικῆς βιομηχανίας θεωρεῖται τὸ θεϊκὸν ὄξύ καὶ ἐνὸς ἢ ἑλληνικὴ κατανόλωσις ἀνέρχεται εἰς 10 χγρ., εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἐξοδεύουν περὶ τὰ 25 καὶ εἰς τὰς Ἡ.Π.Α. περὶ τὰ 50 χγρ. κατὰ κεφαλὴν ἔτησίως.

Χαμηλὴ εἶναι ἡ κατανόλωσις μας καὶ εἰς χημικὰ λιπασματα. Κατὰ στρέμμα καλλιεργουμένης γῆς ἐξοδεύομεν περὶ τὰ 7 χγρ. λιπασμάτων, ἐνὸς αἱ ἄλλαι μεσογειαικαὶ χώραι ἐξοδεύουν τριπλασιον περίπου ποσότητα, αἱ δὲ χώραι τῆς Κεντρικῆς Ἑuropῆς δεκαπλασίον καὶ ἄνω. Εἰδικώτερον διὰ τὸ ἄζωτον, εἶναι γνωστὸν, κάθε κιλὸν τοῦτου προσφερόμενον εἰς τὴν γῆν, αὐξάνει τὴν παραγωγήν κατὰ 20 χγρ. δημητριακῶν, κατὰ 100 χγρ. πατάτας κλπ., ὑπολογίζεται δὲ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξοδεύομεν πενταπλασίον τουλάχιστον ποσότητα ἀζωτούχων λιπασμάτων ἐκεῖνης πού ἐξοδεύομεν σήμερον.

Τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα εἶναι ἄρκετὰ διὰ νὰ δώσουν τὴν γενικὴν εἰκόνα. Αἱ καταναλώσεις μας εἶναι 3, 5 καὶ 10 φορές μικρότεροι τῶν ἄλλων εὐημεροῦσάν χωρῶν. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία, βασισμένη εἰς ἐγγυρίους πρώτας ὕλας, ἐφόσον ὑπάρχουν, ἢ εἰς εἰσαγομένας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, πλησιάζει νὰ καλύπτῃ τὸ σύνολον τῶν ἀναγκῶν μας, ἀλλὰ τοῦτο, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν περιθώρια περαιτέρω καταναλώσεως, ἐφ' ὅσον εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τόσον χαμηλὰ ἐπίπεδα.

Ἐχουν γραφῆ καὶ ἔχουν λεχθῆ τόσα ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας καὶ ἐπὶ τῶν δυνατοτήτων πού ὑπάρχουν πρὸς τοῦτο, ὥστε περιπτύει νὰ ἐπαναληφθοῦν. Τὸ μόνον πού μένει εἶναι νὰ ἐπιζῶμεν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν κάτι θὰ γίνῃ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΣ